

Селимъ изпитваше голѣмо удоволствие отъ викането и отъ ехото, което се носѣше по рѣката и се губѣше въ гората и далече въ свѣтлата нощъ. Той повтори нѣколко пѣти вика си съ еднаква сила. Тръпки пронизаха тѣлото ми. Падаща звезда прекоси небосвода и потъна нѣкъде въ безкрая.

— Селимъ, да влѣземъ въ гората! — продума бате.

— Да влѣземъ, — отвърна той смутенъ, сякашъ чувстващъ вината си, че днесъ не е изпълнилъ добре дълга си — да пази и да не изпуска изподъ око теленатѣ крави, а особено първескинитѣ, като нашата Бѣла.

Навлѣзохме въ гората по тѣсна пѣтека, нашарена съ сребристи лунни петна. Луната ни следѣше презъ рѣдкитѣ клони на дърветата. Преплетени вейки безмилостно шибаха лицето ми, но чувството на страхъ бѣ претѣпило усѣщането на физическа болка. Тука, въ гората, бѣше тихо — по-тихо, отколкото на брѣга на рѣката. Иззадъ всѣки храстъ като че ли поглеждаха червени очи на диви звѣрове. Предъ мене се оживиха и размърдаха всички герои отъ приказки за вълци, вѣщици и разбойници, които бѣхъ слушалъ отъ татко. Високо говорѣхъ и току питахъ безъ причини бате и Селима. Искаше ми се да викамъ, да викамъ — да заглуша нѣкакъвъ нечистъ гласъ въ гърдитѣ си. Селимъ, който вървѣше прѣвъ, изведнѣжъ спрѣ. Сложи рѣка на едното си ухо и заслухтѣ.

— Ей, Аллахъ, като че ли е гласъ на крава! Ага, — като се обърна къмъ бате, — това е Бѣла, — и започна да мучи като теле. Чу се гласъ на крава. Познахъ го — само Бѣла имаше такъвъ хубавъ гласъ. Какъ силно заигра сърдцето ми! Издигна се до гърлото ми и почна да ме души. Въ очитѣ ми се появиха сълзи. Може би и бате бѣше се просълзилъ, но не го виждахъ въ тъмнината.